

нѣмаше кой да го утеши... Нищо не го свързваше въ този завистливъ градъ. Отъ дете и до днесъ само е страдалъ тукъ. Изведнажъ му хрумна чудна мисълъ:

— Да бѣгамъ... Да бѣгамъ отъ тия лоши хора...

Той продаде каквото имаше въ дюкяна и една сутринъ, безъ да си вземе сбогомъ отъ нѣкого, той напусна родния си градъ съ проклятие на уста...

Тръгна Янко отъ градъ на градъ, като гледаше да бѣде по-далече, тамъ, гдето го непознаватъ.

Следъ нѣколко дни той пристигна въ Новоградъ. Малкото градче, сега се разрастваше, съживяваше и подигаше. Околнитѣ села бѣха доста голѣми. Съ новата, току-що прокарана желѣзница до града въртѣха усилената търговия съ храни и добитъкъ.

Още щомъ пристигна Янко въ града, веднага разбра, че за него ще има работа. Всички граждани, мъже и жени, носѣха старомодни обуца. И Янко се засели въ Новоградъ и отвори: „Нова модерна обуцарница“. Още първата седмица той изработи нѣколко чифта красиви мъжки и женски обуца. Вложи той въ тѣхъ цѣлия си майсторлъкъ. И изведнажъ малкиятъ градъ заговори за новия майсторъ.

Поржкитѣ завалѣха. Янко усили работата, но едвамъ смогваше да изработи всичко. Имаше вече и нѣколко калфи и чираци, но пакъ едвамъ успѣваше. Отъ сутринъ до вечеръ той кроеше, шиеше и пѣеше. Отъ радостъ хвърчеше. Никой го не познаваше въ тоя градъ, никой не му викаше на прѣкоръ. та Янко се чувствуваше като че живѣе на седмото небе...

(Продължава въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ